

Dobro jutro!

Mati:

Dobro jutro, ljubček!
Kaj si še zaspan?
Slej, na zemljo sije
lep in velik dan!

Dete:

„Ah, tako sem sladko
sanjal jaz nocej!
Angelci so prišli,
vzeli me s seboj.

Naj se še med njimi
malo pomudim,
dovolite, mamka,
saj takoj zaspim!“

Igor.

Starec.

Kako to otožno zre danes
na zemljo nam zimsko nebo,
saj hčerko je v rakev dejalo,
ej, hčerko — cvetočo zemljó . . .

Kako ji zbledelo je lice,
kako se oči ji solzé!
Ah, burja in sneg in mrakovi
nad rakvijo belo visé!

In gledam v to burjo in mrake,
pa v srcu je meni lahko,
saj kmalu, saj kmalu mi srce
kot zemlja počivalo bo . . .

Andrej Rapč.

Zvečer.

Iz dalje, iz dalje neskončne
prijeten vetrič pihlja,
na nebu ko lučce drhteče
stotisoč zvezdic miglja.

Nedolžno me ona povpraša
in v me upre temno oko.
„Oj, vse te zvezdice svetle
nebeška okenca so!“

Na oknu sloniva s sestrico,
in ona zre v zvezde svetlé.
„Povej, oj, povej mi, moj Ivan,
kaj vendar so zvezdice te?“

In tja nebeški krilatci
glavice nastavljajo
in tebe iz sinje daljave
prijazno pozdravljajo!“

Ivan Zorič.

